

KAREL A. EWALD

VÁM UŽ Z TOHO JEBĚ,
DESÁTNIKU!

KONTROVERZNÍ OBSAH

VAROVÁNÍ

ZÁKAZ PRODEJE DO 18 LET!

VÁM UŽ Z TOHO JEBE, DESÁTNÍKU!

Vydalo vydavatelství Smile Music, Vršovická 16, Praha 10
roku 2021 jako svou první publikaci

Autor: Karel A. Ewald

Editor: Zdeněk F. Pospíšil

Obálka: Michael Knoten

Grafická úprava a sazba: Artur Koželuh

Propaganda: Tömas Vütek

Brain Damage: Katon

Produkce: Karel Balčírák

Tisk: Triangl, a.s., Praha

Vydání první

VÁM UŽ Z TOHO JEBE, DESÁTNÍKU!

Karel A. Ewald

STRHUJÍCÍ AKČNÍ KRIMI Z PROSTŘEDÍ
TĚŽKOTONÁŽNÍHO OCELOVÉHO KARTELU!
KONTROVERZNÍ A POLITICKY NEKOREKTNÍ
UŽ ZA BOLŠEVIKA. NATOŽ DNES!

Věnováno mým psovitým, kočkovitým a přežvýkavým šelmám, které mě milují nejvíce,
když mají hlad...

Na památku Kníkovi, Elvískovi, Nelince, Fanynce, Pištovi, Viktorce, Nikině & Nikimu,
Milušce, Cipískovi, Salimasovi a Míce.

Autor děkuje čtenářům slovenské, maďarské a romské národnosti za „gramatickou toleranci“.

Úvod

Každý zná přešrli ustálených způsobů, jak dát čtenáři najevo, že se fakta příběhu neshodují s realitou. Pomyslnou zlatou medaili mezi všemi úvodníky onoho druhu drží citát z Hvězdných válek: Kdysi dávno ve vzdálené budoucnosti...

Jinak jsou ovšem Bylo nebylo, Za devaterými horami a devaterými řekami, a podobně. Zrovna jako zdánlivě suché konstatování, že se události a lidé neshodují s událostmi a lidmi skutečnými. Na první pohled nepodstatný dovětek o podobnosti čistě náhodné či zaručeně neúmyslné pak má za úkol navnadit čtenáře k představě, že by se v následné četbě formou podprahových narážek, nápovědných otázek či jinotajných jinotajů nějaká ta náležitě opeřená pikantnístka o někom skutečným přece jen vynořiti mohla.

V tomto románu platí podobnost zcela úmyslná. Mnohé události proběhly vesměs dle popisu, další z reality alespoň vzdáleně čerpaly. Krom osob ojediněle či okrajově se objevujících má každý aktér reálnou předlohu. Pravda, leckdy dosti zidealizovanou. Jindy se naopak do jediného charakteru smíchalo negativních nebo pozitivních povah více. Někdo pozná sebe coby osobu, někdo zase tu či onu část děje, neboť u ní byl přítomen. Úzký okruh lidí se dokonce poznal už tehdy, když rukopisy formou samizdatu kolovaly po několika známých (než na tři a půl dekády zmizely v zapadlém koutě podkroví autorova venkovského sídla).

Přesto pokládá autor za nutné zdůraznit, že se navzdory inspirací konkrétními lidmi i reálnými situacemi nikdo nemusí obávat kompromitace. Zaprvé z nesčetných zhýralostí najde zmínku nepatrný zlomek, a to ještě vesměs bez detailů.

Hlavně však: Ústřední scénář jako takový, totiž že čs. metalová skupina dobude svět, nemůže skutečnosti odpovídat už jenom proto, že zkrátka nebyl možný. Ani včera ne, loni ne, nikoli na přelomu tisíciletí, natož v době vzniku. Pokud metody, jak plánované rozjet rockovou kapelu dnes vzhledem k naprosto odlišné situaci na hudebních trzích dávno vyzní archaicky, byly v socialistické ČSSR za tuhé normalizace, jakkoli v osmdesátých letech dávno zprofanované a zdiskreditované, když ne rovnou výplodem zcestné fantasmagorie, pak minimálně čirou utopií.

Z důvodů společenských, ekonomických a politicko-ideologických, a z toho plynoucí absence logistické, technické, mediální a obchodní infrastruktury, neexistujícího know-how (čest výjimkám) a i „tak ňák vůbec“, nemohla kariéra žádné čs. kapely – natož metalové, anglicky zpívající – v popsaném rozsahu proběhnout. Ani náhodou, ani omylem. Tím méně, že události příběhu nejsou a nebyly pro začínající hudební tělesa specifická ani „tam venku“. Striktně vzato, vzhledem k (ne)velikosti trhu a zdejší nižší kupní síle nejsou ani doteď podmínky pro hudební showbyznys u nás kdoví jaké. Co byste potom chtěli před pětatřiceti léty! Pamětníci najdou i tisíc dalších argumentů proč všechno v románu popsané je zhora nemožné. Leda připustí „snad dyby to bejvalo vyšlo tehdy ve vosmašedesátým“. Za dané situace se to celé ale prostě stát nemohlo! Ani zdaleka, natož přibližně. Ani částečně, natož celé. Ba, chcete-li, ani vůbec.

Snad se nyní může někomu jevit, že tahat lidi za nohu vymyšlenými historkami z doby dávno minulé je přinejmenším neoriginální. Nemluvě o narážkách na literární (ne)hodnotu díla, klišé (ať už dobová, žánrová, hudební či filmová) číhající, když ne v každém

odstavci, pak aspoň v každé kapitole. Autorův záměr však nebyl dávat scestný návod mladým souborům pro rozjezd kariéry, respektive navádět rozličné mafiány, kterak oholit muzikanty. Už dvojnásob ne vyhrát Nobelovu cenu za literaturu! Jestli se hnidopichové míní šťourat v umělecké stránce... zkrátka, kdo to moc žere, nevnímá autorův nadhled či sarkasmus. Kdo román nechápe jako četbu kratochvilnou, může si za to sám.

A kdo najde nepřesnosti nebo gramatické či slohové chyby, smí si je klidně nechat!

✱ ✱ ✱

Inter arma silaent musae – když hovoří zbraně, mlčí múzy. Ne vždy to platí. Nebýt dvou let na nejzápadnější výspě socialistické soustavy, dílo by nevzniklo. Už jenom z důvodů časových. Kde jinde máte přehršlí volna psát jak libo, než na vojně? Když na tzv. předsunutém pracovišti, dvě stě metrů od železné opony v Pomezí, zrovna neprolézáte v khaki montérkách podvozek expresu Praha – Paříž, respektive Paříž – Praha, pak coby mazák neděláte nic. Hranice je úplný konec světa. Ven směřují za dvacet čtyři hodin dva spoje obsazené spoje, důkladně odbavené a proklepnuté už v Chebu. Asi sotva se na následných deseti kilometrech za plné jízdy vkrade emigrant, nehledě že na tom úseku hlídkují ve vagónech kluci z vedlejší čtyř (jindy vy). Je vás tudíž na všechno dost. Plus psi. Co kdyby přeci jen. Trvá to krátce, velící důstojník přijme hlášení o ukončení a výsledku kontroly a vydá rozkaz k otevření tratě. Jízdní řád platí totiž i zde a stát nemá valuty cvakat Deutsche Bahn penále. Občas nákladní vlak s dřívím pro pilu na bavorské straně. Proto i ve službě máte k páchání literárních zločinů, řečeno slovy slovenských spolubojovníků, času po chuja! Což teprve mimo ní.

Ani povahové rysy přisouzené některým postavám by doma autor asi sotva kdy poznal. Špíně a póvlu, či alespoň lidem, co tzv. vysílají na jiné frekvenci, se v civilu prostě vyhnete. Služba vlasti ale v tomto směru neskýtá volbu a chtě nechtě nutí k soužití či vycházení s individui, o něž by člověk jinak ani trakař od hnoje neopřel. A to se bavíme o Pohraniční stráž, údajně lepším vojsku! Jak to muselo vypadat u bojových útvarů řadové armády, kde do prvosledových divizí Západního vojenského okruhu čili coby kanonenfutr, umísťovali... no, elitu národa asi sotva.

Kritici, necht' si též uvědomí, že román vznikl v první polovině 80. let a je jednoduše produktem daných okolností i své doby! Se všemi jejími trendy. Do světa teprve nedávno vtrhlo video: předtím šly filmy jen do kin a TV. Náměty, scénáře, herci a natáčení žádaly určitou uměleckou úroveň. Nástupem kina domácího se trh najednou iks-násobně zvětšil a každý, kdo uměl držet kameru, mohl točit. Kdo ji neměl, datloval do psacího stroje alespoň scénáře. Pro každý sebevětší diletantismus, ať tématický nebo řemeslný, se náhle našel odbyt. Laciné tzv. béčkové produkce, nechutné krváky, v nichž brutální násilí není část širšího a třeba i sofistického děje, ale samoúčel, zažily vítězná tažení.

Heavy metal není happy metal, pročez tvrdá mjúzik vyžaduje přiměřenou lyriku. Těžko-tonážní kanonádu nelze ozdobit love story či příběhy o kvetoucích kytičkách, leda by to z nějakého důvodu byl Sex with Satan či Flowers of Evil. Proto nepřekvapuje, že metal tahle témata pojal za své, ždímal až ad absurdum. Byť se dneska mnozí muzikanti tehdejší výplodům smějí a často právem je označují za pubertální: those were the days and we were young – taková byla doba a byli jsme mladí.

Jedním z hříchů autorova mládí, chcete-li, je tudíž tento román. Nespadl z čistého nebe. Byl reakcí na nějakou situaci, vždyť jak se říká, odpíraného chleba největší kus. Představte si rockera vytrženého ze své metalové party, zábav, mejdanů plných holek, kopy srandy a všeho co k tomu patří. Fanouška, jehož drží při životě pár obehnaných audiokazet. Jako první byly texty fiktivních písní fiktivní kapely. Jenom tak, do šuplíku a pro sebe. Perfektní znalost angličtiny byla velkou výhodou. Když víte, o čem všichni ti metaloví raubíři zpívají, víte také co máte plus mínus vymyšlet...

V obklopení zelenými mozky vznikl paralelní svět, a od textů bylo blízko k prvnímu odstavci, pak k první kapitole. Autor nevěděl, o čem dílo bude. Začal lepit podivnou směsí fantazií, vzpomínek, vizí a snů, jak by to krásné bylo, kdyby se to mohlo dít i ve Východní Evropě. Nechyběla dávka naivity a samozřejmě literárního neumětelství. Tudíž se nedivme, že někdy musí zasáhnout deus ex machina. Jenže ruku na srdce, je to až tak důležité, když si autor neklade žádné ambice a jeho zápisy neslouží ničemu, než úniku ze zmaru kolem? A nemají debutní alba mnohých dnes dávno renomovaných kapel hlavně díky tomu své kouzlo, protože ti kluci na nich vlastně jen tak tak že drželi nástroje?

Postupně se děj přece jen začíná nabalovat. Láska z pasáže dá jakoby nahlédnout do světa vekslácké Prahy 80. let, na opuštětku vám kámoš pustí dovezený horor, jiný sežene videokazetu plnou nových klipů (což bylo něco, a ty kontakty neměl každý!), nebo se závistí vyslechnete líčení minulého víkendového tahu. Vezmete ze všeho trochu, pokud možno aby se krádež hned nepoznala. Navrch si přidáte něco svého, protřepat, zamíchat a je to. Takhle to funguje a dělá to každý.

Akorát titul chybí. Jistě, nabízí se třeba cosi na bázi steel zombies, metal warriors, ale to už i v pětaosmdesátém silně zavání trapasem! Co takhle Off the Leash in the West – Vypuštění na Západ / Západě, respektive Unleashed from the East? Už přihořívá, obojí by dávalo skvěle smysl, ale zas je to z hodně laciného kraje: Vlastně jen naruby otočený či adekvátně uzpůsobený název legendárního japonského živáku JUDAS PRIEST. Nebo Speed Kills, But Who's Dying, také slovní parodie, tentokrát na čerstvě vyšlý počín MEGADETH? Nápad snad i originální, ale v souvislosti s obsahem knihy docela mimo mísu. Takže asi nejuvýstižnější by bylo půjčit si Rocking in the Free World. Ovšem k napsání stejnojmenného rockfláku ještě pár let chybělo i autoru Neilovi Youngovi. Rovněž je nejisté, nakolik by Shakespearova jazyka veskrze neznalé čtenářstvo pochopilo význam. Ne slov, ale v nich obsažené skryté narážky. Či naopak: Kontráši by mohli rozumět moc dobře, čímž by na nepřijemných místech vznikaly nepřijemné dotazy typu „tak nám vysvětlete, co tím myslíte! Jako že tady žádný svobodný svět není?!“

Pojďme zpět k faktickým událostem. I stane se, že při nečekané kontrole zabaví část rukopisů jeden tuze agilní poručiček, zástupce velitele roty. Knedlík, jak mu přezdívací, je zrzávý, pihatý, prťavý, bedřatý, šmařchavý, otlý. Kripl na entou a názorný případ oboustranně levorukého lampasáckého nemehla, jaké by se v civilu neuživilo ani omylem. Ti jsou tuplem nebezpeční a také Knedlík je pevně odhodlaný rozjet neúprosnou mašinérii vyšetřování zahrnující v sobě nitky, vedoucí k dalším nitkám odhalujícím shluk nitek dalekosáhlého spiknutí. Byl by v tom sám rohatý, kdyby se u elementa kdoví jakým administrativním omylem povolnému k Pohraniční Stráži, nenašlo něco nedovoleného, neřkuli zakázaného.

No nazdar! Loni v říjnu bylo dílo započato, teď píšeme červen. Ze čtyř tlustých, původně pro politické školení mužstva určených A4 sešitů objevil dva, třetí a začátek čtvrtého

se podařilo ukrýt. De facto se není čeho obávat. Nic „závadného“ v knize nezazní, vlastně jenom to, co se beztak a čím dál hlasitěji šeptá po hospodách. Když ne napříč celou republikou, tak napříč Prahou každopádně. Ani na nějakou tu úlitbu odkazující k zoufalství, marasmu a sociální nerovnováze na západ od našich hranic, se pro jistotu nezapomnělo. Jenže vysvětlujte to totálnímu pitomcovi. Takovému, o jakých se říká, že se nemohl normálně narodit, ten leda musel vyjít v denním rozkaze. Je to prostě v hajzlu! Osm měsíců psaní vniveč, spousta práce míří nenávratně do stoupy!

✱ ✱ ✱

Asi za týden na koberečku v kávéerce (kancelář velitele roty):

„Sem teda čet ty výplody co vám sebral Knedlík. (I jeho přímý nadřízený si o politrukovi myslí své!) Budete se divit, ale musím přiznat, že je to psaný fakt dobře, takže sem to vzal skoro na jeden zátah. Co na to říct. Kurvy, chlast a chlebičky, vidíte? Metály, banditové, satanašové, trtkáčky, kuřby, honičky. Honičky v autech a bouračky. Decibely, vandalismus, sekery, motorkářský pily, motorový gangy, bordel, humus, anarchie...“

Také vám toto jeho předčítání z notesu připomíná onen slavný výrok rum, kontušovka, čert, jeřabinka, kmínka, višňovka a vanilková z Dobrého vojáka Švejka?

„...přestřelky, výbuchy, atentáty. Filcky, svrab a dezolát, zkrátka a dobře Sodomova komora. Todle by vám šlo, co? Ste z Prahy, že? Nejste náhodou takovej ten hipísácej disko-kissák, helejte?“

Má v tom chlapec trochu bramboračku, ale co je hlavní, ač zelená guma je jinak vcelku rozumný člověk. Zaplat' pánbu to tedy vypadá, že záležitost nehodlá pitvat po nějaké stranicko – ideologické linii.

„Doufám, že jste se u čtení pobavil, soudruhu kapitáne,“ zní odpověď. Ne ironická, spíš jde o opatrný pokus navodit, či přesněji udržet pozitivní atmosféru.

„Pobavil, nepobavil, vo tom to přeci není. Spíš se mně chlape zdáte praštěnej.“

„Zrovna tůdle sem se praštil, dyž sme ve tři v noci blbnuli pod Ex458. A hned dvakrát. Nejdřív vo tu kolmou rouru jak skrz ní padaj sračky z hajzlů na koleje, a jako by to nestačilo, při vylezání pak eště plná darda vo táhlovej hák.“

Což se sice zakládá na pravdě, ale beztak: zase Švejkárna na kvadrát. Jenže natolik sečtělí velitelé rot u PS zpravidla nebývají.

„Poslyšte, esi se nepletu, vy už ste druhoročák, že?“

„Ano soudruhu kapitáne, dokonce starší. Koncem září jdu do civilu.“

„Však už je taky nejvyšší čas, aby vás z vojny konečně pustili. Tumáte,“ naklání se přes psací stůl, aby vrátil Knedlíkem zabavený scénář ke státnímu převratu a dodává:

„Protože vám už z toho jebe, desátníku!“

Pomezí nad Ohří 1986, Praha 2021

Kapitola první

Ostré a tvrdé tóny se rozléhaly dejvickým bytem 3+1 a procházely stěnami jako vše drtící, nekompromisní buldozer. Hifi věž jela na plný výkon, takže celkem pravidelně vibrovaly okenní tabule, drnčel lustr, či duněla podlaha. Nebo také vše současně a jak jinak než na celém patře. To záviselo od výšek kvílejících kytarových sól, dunění basů nebo staccata kopáků. Tak nějak v duchu hesla, když poslouchám já, ať poslouchají i sousedé. A basta!

Membrány stowattových reprobeden zrovna trýznili Jižané MOLLY HATCHET živákem „Double Trouble Live“. Taková jízda! Martin nemohl jinak než ještě přisolit. Při neskutečně graduujícím kytarovém trojboji, jímž vrcholí „Fall of the Peacemakers“, jeden z nejlepších songů (jižansko) rockových dějin, nevěděl, zda má jít do kolen a křepčit na neviditelný nástroj, dupat nohou v rytmu až by se sousedům o patro níž lustr na stropě rozhoupal, nebo mlátit vlasatou palicí do totálního ztuhnutí šije. Vzešlo z toho tak nějak všechno dohromady. Zbytek všeobecné domácí idylky dokresloval půvabně orosený lahvač na stole.

No nic, ještě zbejvá nahrát „To Mega Therion“ od CELTIC FROST. Tu fošnu v Praze zatím nikdo nemá, vyšla ani ne před tejdnem, na burze za ní bude dobrej vejvar nebo aspoň čejnž, pomyslel si, když lokal zbytek piva. Vstal, vyměnil desky na gramci a kazetu v tape-decku, načež opět zamířil směr gauč. Samozřejmě oklikou kolem lednice. Spokojeně zalehl a oddal se poslechu temného tria ze Švýcar. Sem tam se spokojeně napil a se zálibou si prohlížel metalové plakáty na stěnách pokoje. Když ho to omrzelo – prohlížení plakátů, nikoli chlazený lahvoň – sáhl po novém čísle holandského metalového magazínu Aardshock a listoval. Luštil nějaké recenze... no vida, tak ono hodně té muziky vychází už i na videokazetách. Jenže přehrávač tady v sousedství má jediné Petra Janů, ke které občas chodíval, když jí jeho matka kadeřnice doma dělala takzvaně novou hlavu. Jenže to byl ještě menší a spokojil se, když mu na videu pustili seriál Kamarádi. Sice Petra loni doprovázela Olympiky, Janda přitvrdil, „Jedeme dál“ je slušná pecka. Přesto. Přijít za Petrou s nějakým pekelným nářezem, má máma nejspíš po dobré zákaznici. Co naplat, musí zaúkolovat bráchu!

Martinovi bylo jednadvacet. Studoval střední stavařinu, poté se dokonce snažil o architekturu, s níž ovšem po dvou ročnících seknul. Dle vlastních slov o dovršení studia beztak neměl zájem, tím spíš, že tu byl kádrový škraloup kvůli emigraci staršího bratra...

Svůj kádrový škraloup ovšem nijak neřešil. Studoval, ačkoli věděl, že sotva školu dokončí. Šlo mu hlavně a pouze o jakousi nástavbu na stavbu. Zkrátka a dobře – a co hlavně: Studium oddálit vojnu a mít štempla v občance ^[pozn. 1]. Neméně důležité: v přijatelnou dobu, rozuměj nikoli dříve než v devět hodin, se ukázat v práci, tutéž předstírat (což dá občas větší fušku, než opravdu máknout) a v nějakou neméně přijatelnou dobu, rozuměj nikoli později než ve dvě hodiny, zmizet.

V praxi to vypadalo tak, že nadřícenému, jsa tázán, kam tak brzy, bez ostychu odseknul:

„A co má jako bejt? Vo co pozdějc sem přišel, vo to dřív vodejdu! Takže všeccko v cajku, ne?“

Vedoucí úseku na stavbě – a s jistotou hraničící pravděpodobností i vedoucí nějakého úseku na obvodním sekretariátu strany – chtěl něco namítnout, ale Marťas, přepnuvší na vysoce stranicko-formální rétoriku, jej hned zkraje típnul.

„Podívej se soudruhu, je třeba na to nahlížet po politické, ba řekl bych i státně-bezpečnostní linii. Existují totiž jisté záležitosti, které – a o tom nehodlám polemizovat – jsou zcela nad rámec tvých kompetencí a jež se týkají... inu, řekněme, jistých okolností a jistých osob. Samozřejmě nejsem povinen tobě ani jedno, ani druhé jmenovat. Sice se nemusí, ale pozor, také mohou, týkat kolektivu této stavby! Ano soudruhu. Ba co víc, přímo osob z tvého úseku! Ať si nikdo nemyslí, že se o něm neví! Neboť jak pravil již ve třicátých letech soudruh Dzeržinskij? Když soudruzi z NKVD budou chtít, najdou černou kočku v černé komoře. Pokud je třeba, najdou ji i kdyby tam nebyla! Apropos, nejsem si zcela jist, nakolik se u vás plní socialistický závazek na počest výročí Vítězného února, potažmo zda a jak zdejší soudruzi dodržují pracovní dobu.“

Na vedoucího šly očividně mdloby, leč Martin se už rozjel naplno.

„Abych neodbočoval, soudruhu inženýre. Jistě bude lepší, když se v tom nebudeš dále angažovat. Neboť orgány, o nichž je řeč, operují zásadně nenápadně. Navzdory tomu bděle, ba i ostražitě. Mimo to předpokládám, že netrváš na omluvě mých nepřítomností písemným vyjádřením či dokonce razítkem! Vše bych sice doložit mohl, ale proč záležitost komplikovat, když se i tak domluvíme, není-liž pravda!“

Tesilový strýc párkrát naprázdno polkl. Kdo ví, co je tenhle Janek jeden vonejtovanéj vůbec zač, myslel si. Prej architekt. Jen jestli není Architekt. Psáno s velkým A! Přesně tak. Jo! To bude nejspíš ono: krycí jméno! Navenek dělá, že nedokončil stavařinu... no bodejť, když dělal vejšku ministerstva vnitra. Ať si tedy do rachoty chodí, jak chce, jen ať tu nečmouchá. Odpoledne snad přivezou dvě tatrovky odpadních kanalizačních trub. Ten debil vedoucí Tuzexu mě už uhání. Ruka ruku meje, potřebuju předběhnout všechny ty blbečky v poradníku na Moskviče. Teda kromě soudruha náměstka ředitele octáren. A mně se na chatu nějaký vodpadní roury taky šiknou. Dyť ty současný kamenný, eště z doby Franze Josefa, jsou už zanesený. Košile bližší kabátu. Ne že by pár trubek, cihel či pytlů cementu bylo něco pro tajný, ale vono muže všecko souviset se všim. Jeden nikdy neví, z jakejch střípků si tihle orgáni, pardon, orgány, sestavujou svoje mozaiky. Kór teď, dyž každý trne, co bude. Všichni maj plnou hubu přestavby, Gorbačova, chozraščotu, perestrojky a kejho vejra. Jó, to není jak dřív, nákladák sem, nákladák tam, nikdo nic neviděl a nikomu nic nescházelo. Depak! Za pár do důchodu, to to radějc nějak doklepu, než se eště do něčeho zaplýct. To tak!

Martin mu přitom vlastně ani nelhal, a přesto ho měl tam, kde ho chtěl mít. Zcela prozaické vysvětlení: on, tedy osoba kolektivu stavby, dostal předvolání na StB ohledně bratra, který před rokem emigroval do Kanady. Že si to onen pantáta vyložil, jak si to vyložil? Jeho věc a pro Martina jedině dobře.

Když sečetl svůj plat 3000 Kčs a k tomu měsíčně ještě 100 dolarů od bráchy, žil si Marťas víc jak obstojně. Nehledě na to, byl tu ještě nezanedbatelný výdělek z ježdění s kapelou. Nemluvě o texaskách, tričkách, rockových, metalových magazínech či ostatních fandovských cennostech, proprietách či utenzíliích. Opravdový poklad byl ovšem originál kožený, černý křivák. Ten, spolu s bezrukávovou, nášivkami kapel posetou džínskou, nýtovanými pásky a jinými doplňky, budil z pochopitelných důvodů nelibost zejména příslušníků VB. Alespoň v Dejvicích a Bubenči byl klid, tam Marťase už znali. Běda však, když se ocitnul na druhé straně Leninovy třídy, či nedej bože v jiném pražském obvodě!

Pravdaže, někdy přitom nebyla nouze o legraci. I přihodilo se, že ho nadpraporčík Maťátko z místního oddělení v Břevnově mezi čtyřma očima požádal, zda by mu křiváka nepůjčil, že si ho jen chce prubnout. Jakmile měl bundu na sobě a liboval si, Martin mu řekl, odebíraje mu nechtěně jednu hvězdičku: „To není žádnéj koženkovéj bászmeq támhle vodněkad’ z Pěšti, jak se ted’ dovářej [pozn. 2]. To je echtovní a kvalitní kůže. Nejspíš z vola, prasete, holt ňákýho fakt originál dobytka, soudruhu praporčíku!“

Policajt, jsa z toho všeho dokonale perplex a maje na mysli kvalitu materiálu, bezelstně odvětil „Taky bych řek. Každopádně mi padne dokonale!“

✱ ✱ ✱

Stejně oháknutí chodili i všichni Martinovi kamarádi a takto tvořili gang, který si říkal Bastards. Parchanti. Považovali se totiž za nechtěné potomky svých rodičů. Nechtěné v tom smyslu, že na rozdíl od nich nezvolili kariéru typu pionýr, svazák, komunista a celoživotně budující a se stádem poslušně krácející kus. Oblékali se provokativně, poslouchali tu divokou a hlasitou hudbu ze Západu, a vůbec tak nějak tančili jinak, než oficiální místa pískala. Byli nonkonformní, a ne že vzorná socialistická mládež. Tedy podle oficiálně platné doktríny zkrátka zparchantěli. Většina bdělých sousedů a domovních důvěrníků celou partu považovala za několikanásobně trestané kriminálníky. Ani k tomu nebyl potřeba články v Rudém Právu. Jeho autor se pranic nedivil, že se ’oba naši železní kovbojíčkové (*sic!* – pozn. aut) neobtěžovali použít na Kačerově podchodu, nýbrž to brali od autobusů k metru nelegální zkratkou přímo přes ulici, kde ovšem museli přeskočit dvojité zábradlí’ [pozn. 3].

Skutečnost byla samozřejmě jiná. Bastards byli do jednoho prostě šílenci do tvrdé muziky. Cvoci ve stylu hesla „fuck tomorrow, let’s live for today“, ale jinak vesměs dobří a pohodáři. Jenomže vysvětlujte tzv. slušnému občanovi, když ho v půl druhé ráno na temné libeňské ulici cestou z šichty obstoupí parta frajerů v kožených bundách a jeden suverénně utrousí „hele, kámo, hod’ mi jiskru na žváro“, že jde opravdu jen o to připálení. Že totiž ten náruživý kuřák slušně poděkuje a všichni zas táhnou dál.

To ovšem neznamená, že by se hoši nedovedli ubránit, když by na tom opravdu někdy záleželo. O tom se ostatně mohla přesvědčit parta rákosníků na gramofonové burze v Motole. V rámci hromadné bitky s trojicí šikmookých zlodějů nejvíc úřadoval Honza. Nenápadný dobrák, který ale běda když se naštvál. Jeden z obou bezesporu obtížných cizích státních příslušníků se probudil až druhý den v nedaleké nemocnici. A to měl ještě štěstí, že si Honza navzdory všem emocím a adrenalinu dokázal zachovat rozvahu. Uvědomil si totiž včas, že bití bambusáka povolna začínalo přecházet v jeho zabití.

Nutno říct, že šlo o extrém, jenž ani omylem nekorespondoval s mazlíčkem, jímž Honza doma byl. Ne že by o to stál. Ono věčné ’Honzičku tohle, Jeničku támhle, Jendo vem si svetríček, jinak ti bude zima a pak nám budeš kašlat’ a tak podobně, člověku v dvaadvaceti dokáže otrávit život docela fest. Zejména když v předsíni stojí někdo z bandy, a máminy průpovídky slyší.

Vojnu měl našťestí vyřešenou. V celé Praze snad nebyl tak říkáje odborník, u něhož by si Honza ’nepoležel na gauči’, a šest týdnů byl dokonce hospitalizován v ... inu v pakárně, kde jinde. Přesto to neuhrál. Finální verdikt zásadně vylučoval byť i náznaky duševní nemoci. Odvolání se proti rozhodnutí je nepřipustné. Kulaté razítko, podpis nečitelný.

Úplnou náhodou, když se pak chtěl hodit marod s banálním nachlazením, zjistili jakousi nesrovnalost na plicích a díky nějakým známostem plus tučnému balíku peněz potvrdily další prohlídky nemoc téměř smrtelnou. Tím si mohl Honza do regálu postavit knížku, která jak známo nesmí chybět v knihovně žádného správného chlapa, knížku modrou.

U piva nějaká ta narážka na jeho pobyt v domečku se zamřížovanými postýlkami přirozeně nemohla nepadnout. Ale i zde se Honzovi nutně nabízela jediná možná odpověď:

„Pánové, já to, že sem normální mám písemně. Na rozdíl vod vás!“

Jinak byl Honza flegmatik, u něhož se hlášky typu 'esi máš ňákej problém, tak se hodně rychle uklidni, jinak budeš mít teprv problém', jako tomu bylo u Mart'ase, nekonaly. Myslel si své, v hospodě si dal deset pív, a jakmile najel na správnou provozní teplotu, ožil a byl to jiný člověk. Baval celé osazenstvo, namlouval cizí holky (většinou je pak ojeli ostatní) a byl vůbec tak nějak komunikativní. Tím nemá být řečeno, že by neměl čich na lidi, takže nikdy nepřítáhl nějakého blbečka nebo nedej bože práskáče. Nehledě na to, Bastards byli nedůvěřiví, uzavření a dostat se mezi ně nebylo snadné. Když už přibyl nový člen – ovšemže se musel nejprve osvědčit – tak to už muselo stát za to. Jedním takovým byl Eda, alias Chachar.

Jak asi čtenářovi dojde, pocházel z Ostravska. Bylo mu 27 let a stal se nejstarším parťákem. O plnohodnotném členství nemohla ovšem být řeč, už jenom proto, že byl náplavou odjinud ^[pozn. 4]. A také protože byl hippie – ergo kvůli drogám. Asi takhle: jakkoli Bastards dovedli ničit C₂H₅OH v množství leckdy obludném, na drogy nikdo nesáhl. Ani pokud by šlo, jako v Edově případě, o pouhou trávu nebo hašiš.

Bud' jak bud', Eda byl kamarádské povahy, žádný podrazák, věčně básnil o Indii, nirváně, lásce mezi lidmi, meditaci, životě jen tak ze dne na den. Jenže kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti, praví přísloví, a tak netrvalo dlouho a Eda stál ve dveřích hospody v křiváku a v džínsce poseté nášivkami tvrdých kapel. Bylo z toho celkem haló, neboť když se k tomu přičetla hutná hříva, sedmdesátkové pejzy na obou tvářích a pod nosem „pornoknir“ ^[pozn. 5], byl rocker Eddie kompletní. Jen ten walkman, výsostný znak všech syntezátorových popíkářů a diskoblů, se nehodil. Budiž ovšem k Edově dobru řečeno, že se ze sluchátek dral výhradně kovový rachot.

Neméně oddaní rockeři byli Vítek, Bohouš a Robert. Ten měl rovněž někoho v Kanadě a na tamní návštěvě si přes celá záda nechal vytetovat draka. Ve stylu, že by mohl závidět i vysoce postavený člen Yakuzy. Proto mu kdosi začal říkat Saň a nějak se to uchytilo. Tihle tři byli absolutně největší cvoci v partě, přičemž Vítkovo jméno zde není na prvním místě uvedeno náhodou. Nikdy neměl daleko k průseru.

Jednou se Vít'a v hospodě docela rozjel. Shledaje, že by to mohl být teprve začátek většího flámu, a s pokřikem „dneska bude Praha moje“ si dal zavolat tágo a hurá domů pro pětikilo ^[pozn. 6]. Jeho otčím – Vítek mu vzhledem k tomu, že měl po úrazu jen jedno oko nikdy neřekl jinak než Žizka – měl ten večer také slušně pod čepicí. Umínil si, že je na čase vyženěnému parchantovi zase jednou od plných plic říct svůj názor. Po předchozím pindání se rozhodl, že s Vít'ou, jenž ho do té chvíle zcela ignoroval, vyrazí dveře rodného domu. Ale to by nebyl Vít'a, aby je nevyrazil s otčím. Nakonec to nebyly jen dveře od domu. Po nějakém přetahování se na zahradě došlo na docela festovní strkanici, na jejímž konci proletěl Žizka skleníkem. Těžko říct, zda konkrétně jeho dveřmi či prostě stěnou. Podle té hromady střepů se to už nedalo posoudit. Pod střepinami Žizka a pod

Žížkou pracně a láskyplně opečovávané, nyní komplet zdupané sazenice jakéhosi exotického býlí. Ve dveřích domu rukama lomící, hořekující matka, dva zděšení polobráškové a jeden notně nachmelený Žížkův kumpán, který byl právě na návštěvě a teď se, blemcaje nějaké ty svoje opilecké kydy, nestačil divit.

„Nemáš tolik chlastat, vole! Opilec a skleník, to je jako kozel a zahradník,“ houknul Vít'a směr barák a kynul čekajícímu dročkařovi, ať na to dupne! „Páni, já tomu kriplovi jednoho dne vobě hnáty přerazím! Pak mu budem říkat John Flint,“ básnil Vít'a, když u piva líčil onu scénu. Pozapomněl, že románový kapitán Flint měl nohu přece jenom alespoň jednu...

Vyučený byl autoklempíř, ale spíš než na opravu karosérií, se specializoval na jejich destrukci. Buďto zaparkovaná vozidla obcházel s klíčem nebo pětikorunou v ruce, nebo si krátil cestu domů chůzí přímo přes ně. Největší kabrňák, co ho v tom podporoval byl Saň. Když druhý den psala „Vééé-černí Praháá! Nééznámíí vandalové noční můrou motoristů od Kulaťááku! Véééčerníí Praháá, dneska s programem televizéé!“, komentovali to oba naši pánové jen stručným „moc si toho ze včerejška nepamatujem, ale asi jsme zas vyvedli nějakou taškařici...“

Jednou ale měl Vít'a s taškařicemi namále. Frajer v hospodě Na stráži do něho šil a rejpal, a stále provokoval kecama typu „všichni budou viset, tebou počínaje a Husákem konče.“ Čekal, kdo se přidá a když jej Vítek našťvaně odstrčil, byl to rovněž on, kdo přešel na osočování ruční. Avšak stačilo pár dobře mířených direktů, a maník si ustlal ke spánku na nevábne podlaze zaplivané putyky. Nějaký sráč měl za to, že mu mermomocí musí jít na pomoc. Schytral rovněž jedničku na čuchometr. Vít'a ani neviděl, jak se sráčovi spustil kečup a raději upaloval pryč.

Co čert nechtěl: nějak se stalo, že tam Vítek vytrousil průkazku na tramvaj, a malér byl na světě. Spáč byl totiž soudce z lidu, sráč pro změnu estébo! Není divu, že ještě tentýž večer přijelo pro Vít'u autíčko...

Ať tandemu nápadně nenápadných pánů Žížka patolízalsky podkuřoval, jak chtěl, nebyl při nejlepší vůli schopen říct, kde se jeho 'milovaný synáček' nachází. „Ano soudruzi, samozřejmě soudruzi, vím přece, co je má občanská povinnost, jistě, ano, spolehněte se soudruzi...“ Příval servilností nebral konců, až i samotní pánové v oblecích a bílých košilích s těsně uvázanými kravatami kulili oči v sloup a klepali si významně na čelo.

Asi se ptáte, jak to dopadlo. Ono se to vlastně neví, ale nespíš se věc ututlala, vyšuměla do prázdna. Ostatně, celá hospoda viděla – soudce sem, estébák tam – kdo začal. Kromě toho nebyl ani jeden z nich v tu dobu ve službě. A když nic jiného, tajná policie má jiné úkoly než honit hospodské rváče. Zkrátka, žádný malér z toho Vít'a neměl. Nehledě na to, že jej měli tajní beztak celkem dobře proklepnutého. Vítkova matka, referentka na odboru plánování podniku Výstavba hlavního města Prahy, sdílela totiž v práci stejnou kancelář s jistou zpěvačkou. Zmíněná dáma byla v roce 1968 cosi jako národní ikonou. Každý ví, časy se mění, a tak měla už notnou dobu s veškerou kariérou logicky utrum. O pár let později se stala aktivistkou v Chartě 77. Šoupli ji na bezvýznamný úřednický post, a je nabíledni, že všechny kolem ní proťukli i s jejich rodinnými příslušníky.

Nemá cenu nudit čtenáře zevrubnými popisy dalších osob okolo Bastards, nehledě na to, že tak nebo onak se s nimi blíže nebo blížeji v dalším průběhu děje seznámí. Vždyť členové nebyli pouhými fanoušky a konzumenty rockové hudby. Na scéně se pohybovali také jako bedňáci, a proto se v tomto románu ještě všichni objeví.

Kapitola druhá

Nyní pojd'me poskytnout prostor chasníkům, kteří mezi Bastards nechodili, přesto s nimi byli nerozlučně spjati. Na pivo chodili jen zřídka kdy. A jestli, pak jen díky tomu, že zkoušeli pár zastávek dál. Dorazili většinou až těsně před zavíračkou na dva rychlé žejdlíky. Nějakých tahů či jiných výjezdů s gangem se neúčastnili.

Všechno začalo někdy koncem jednaosmdesátého roku, kdy se dva pubert'áci rozhodly založit rockovou smečku. Nezřízenou, divokou, hlasitou, prostě metalovou! Iniciátorem byl samouk na basu a postrach sousedů slyšící na jméno Denis D. Jeho zesilovač byl podomácku smontované flusátko, a nic jiného se nedá říct ani o ubohé třicetiwattové bedýnce. Aby se třásly stěny bytu ve vysočanském činžáku, to ovšem bohatě stačilo. Fotřík měl co dělat, aby 'soustavné a kontinuální narušování socialistického soužití' na schůzích domovního výboru jakž takž ukecal. Vítejte v dělnickém obvodě, hlásal na nedalekém Náměstí lidových milicí nápis vyrytý do podstavce sochy proletáře. Takže barák samý člen strany či úderník, navíc většina zaměstnána o pár ulic dál v Pragovce nebo ČKD. A soudruzi frézaři, soustružníci, slévači a další dělnické profese pracující na směny mají přece nárok na klid a spánek i během dne, aby na noční šichtě zcela svěží a plni budovatelského odhodlání mohli roztáčet kola pětiletky, a zatuchlému kapitalistickému režimu takto o další kus natrhli prdel.

Došlo na výměnný obchod: Pan D. dovolil Denisovi brnkat na jejich chatě u Brandýsa, dokonce s tím, že mu pořídil slušné basové kombo. Jak jinak než v Tuzexu a za tvrdou měnu. Ani neřešil, že mu vexoš celkem obstojně umyl prdel. Hlavně když mladej přestane trápit půlku domu. Tím se na poslední chvíli podařilo odvrátit hrozící postihy stran ONV Praha 9, OPBH tamtéž, pouličního výboru KSČ atd.

Dělnický původ a práce mistra v továrně nebránily Denisově otci, aby jeho kulturní obzory sahaly dále, než toliko od bran podniku k hostincům U Brázdů či V pivovaře. Což byl případ většiny zdejších proletářů. Díky tomu přišel maminčin plavý andílek do kontaktu se Smetanou, Dvořákem a Bachem. Toho mu táta kladl na srdce zvlášť. Zrovna jako KINKS, YARDBIRDS, BEATLES, ANIMALS, ROLLING STONES a jiné hrdiny let šedesátých. Lehce hratelnou, ale těžce efektivní basovou figuru na svou dobu (1964) brutálního fláku „You Really Got Me“ od prvně jmenovaných později tu méně, tu více okatě zabudoval do nejedné věci HELLRAZÖR.

Po matce zdědil pro změnu lásku k české hudbě třicátých let. Fanda Mrázek, R.A. Dvorský a samo sebou duo Voskovec / Werich, se u nich na gramofonu točili poměrně často až neustále. Paní D., mimochodem jinak vrchní mzdová účetní mlékárny v pražských Kyjích, zásobovala Denise i jeho v tu chvíli aktuální kapelu u nich vyráběnou, tehdy oblíbenou dobrůtkou Jovo. Můžeme se divit, že se název uchytil i jako synova přezdívka? Dodejme, že matčiny profesní znalosti v oboru cifřpionáže měly synově nastávajícímu souboru do budoucna přijít velmi vhod.

Rodičovské nasměrování neznamenal, že by Denise minul rock. OLYMPIC, ABRA-XAS, Schelinger... ona bigbítová klasika, přes kterou se běžný český fanoušek dopracoval k hardrocku a posléze k heavy metalu. Od debutu „Under the Blade“ byl Denis vášnivým fandou TWISTED SISTER, a byla to právě ona deska, která ho definitivně donutila

vzít do ruky kytaru. Nedlouho poté pak basu. Akordy i basové linky prvního LP svých newyorských koňů zvládl za dva dny beze zbytku.

Přičtete-li k tomu bujnou plavou kštici příštího virtuóza, čili podobu s Deem Sniderem, jakož i monogram D.D., anglicky Dee Dee, bylo o jeho alter egu rozhodnuto. Tím více, že další, jemu nikoli nepodobný muzikant, totiž Kenneth Downing, používal rovněž dvě stejná písmena, v jeho případě káčka. Instinktivně tušil, že občanské jméno si nad výlohu mohl pověsit leda prvorepublikový žižkovský hokynář. Rocková superhvězda tvrdící spodek ve světově proslulé, platinovými deskami ověčené skupině, logicky žádá něco mnohem údernějšího!

✱ ✱ ✱

Rodiče Josefa Č. sousedské trable řešit nemuseli. Pepíček vyrůstal na opačné straně Prahy, jmenovitě v rodinném domě na konci ulice Nad lesem v Hodkovičkách. Pro tuto polohu jej Joey každému, kdo by za ním měl přijít na návštěvu poprvé, popsal coby Last House On Dead End Street – Poslední dům ve slepé uličce. Podle kultovního krváku ze sedmdesátých let. Z verandy se rozprostíral nádherný výhled na modřanskou rokli, líně se valící Vltavu a ospalé branické nádraží. Daleko vlevo se rozprostíralo koňské závodiště v Chuchli. Tahle periférie byla nesmírně daleko všeho dění, pročež klučina mohl cvičit jak libo.

Jméno té čtvrti nezní vůbec špatně, každý Pražák bude asi hovořit o fajn adrese. Ale nic na světě není, jak se zdá, a tak jejich dům rozhodně nezářil coby luxusní hacienda. Josefův děda byl totiž kdysi majitelem zámečnické dílny ve starém Braníku. Zaměstnával tři lidi plus učně – dost důvod, aby si po osmačtyřicátém noví mocipáni na buržoazní element takto těžkého vykořisťovatelského kalibru náležitě posvítili.

Nakonec skoro zázrakem nemusela rodina dobrovolně povinně odjet osídlovat od Němců vyklizené pohraničí, a s odřenýma ušima směla zůstat bydlet. Ale už ne ve svém, tož to se ví, nýbrž za náležitě osolený nájem. Příliš peněz na údržbu nezbylo, OPBH s opravami dvakrát nehýřil, zejména když úředníci odboru domovní údržby bez bakšise ani prstem nehnuli. Na byt v přízemí mohla rodina Č. také zapomenout. Ten totiž okolo padesátého roku Národní výbor přidělil jakýmsi Hlouškovým, až odněkud z...

Když Josefovi táhlo na dvanáct, žil už jen starý pan Hloušek. Svému jménu dělal všechnu čest, a to tak, že jako to příslovečné poleno. Jeho štěstí, protože nebyla krabice, nebyl kastrol, nebylo nic, do čeho by Č. jako jedináček již dávno předtím netloukl. Většinou vařečkami z mámina kredence, jež zneužíval coby paličky. Že právě tyto vařečky s obdobnou intenzitou tančily po Josífkově prdeli, bylo houby platné.

Všechno začalo okolo sedmdesátého roku. Dědeček z matčiny strany šel do penze, ale doma dlouho nevydržel. Stal se prduchem – pracujícím důchodcem. Díky známému známého, co zase znal dirigenta Josefa Vobrubu, se dostal k místu u TOČRu (Tanečního Orchestru Čs. Rozhlasu). Každé ráno nabíhal do věhlasného paláce na Vinohradské třídě jako první, aby coby asistent orchestru, jak zněl oficiální název jeho práce, chystal pánům muzikantům stojany, noty, kávu, noviny atd. Vlastně cosi jako jejich roadie.

Capart pobýval často u vinohradských prarodičů, a tak jej děda brával sebou. Mlhavě si vzpomíná, jak v kuřáckém koutku u studia tahal za plnovous neznámého pána, jemuž se